

ХРОНИКА ФЕСТИВАЛА

ВЕЧЕРАС ЗА САДА ЈЕ СВЕ ОК

ЧУДО СВЕТОГ ГЕОРГИЈА
НА ОТВАРАЊУ

НИШ ЦЕНТАР БАЛКАНСКОГ ПОЗОРИШНОГ ЖИВОТА

Градоначелница Ниша Драгана Сотировски је на отварању другог фестивала „Театар на раскршћу“ истакла да је велика част бити градоначелница града који има фестивал на коме се окупљају најбољи позоришни ствараоци на Балкану.

„Ниш, подједнако град традиције и град будућности, с поносом може да истакне разноврсне културне програме и фестивале који окупљају многобројну домаћу и инострану публику. Раскршће путева, које наш град чини посебним, уткано је и у назив позоришног фестивала.

Фестивал Театар на раскршћу омогућава сусрет бројних позоришта и генерација уметника и нуди жанровску и уметничку разноликост.

Овај догађај је место препознавања заједничких вредности, које народ Балкана чине тако посебним, али и место разумевања и поштовања различитости, рекла је градоначелница Ниша и додала да фестивал афирмише истински креативну сарадњу и окупљања, те пружа могућности за отворене сусрете и размене идеје што ојачава културне везе и промовише узајамно разумевање.

„Управо уметност и култура су кључ за развој сваког друштва, који подразумева знање, креативност и иновативност. Нишки позоришни фестивал Театар на раскршћу одржава дух и традицију културног простора, унапређује мисао града, доприноси развоју културне инфраструктуре и ојачава културне и креативне индустрије. Мало је тако значајних раскршћа попут Ниша, која уметношћу остављају дубок траг, из ког настаје културно наслеђе за будуће генерације, закључила је градоначелница Ниша Драгана Сотировски на отварању фестивала.

Директор нишког Народног позоришта и коселектор фестивала Спасоје Ж. Миловановић захвалио се свима који су пружили подршку фестивалу током прошле и ове године.

„После три одлагања коначно је фестивал пред публиком, овде смо да уживамо у представама које говоре и о актуелној пандемији и о томе шта једна врста ограничености повлачи за собом, рекао је директор нишког Народног позоришта на отварању фестивала.

Спасоје Ж. Миловановић је истакао да нишко Народно позориште и Театар на раскршћу не би могли да постоје без свог оснивача, града Ниша и додао да следеће године нишки театар обележава велики јубилеј, 135 година постојања у који мора да се верује.

Други фестивал *Театар на раскршћу* отворила је театролошкиња и чланица Савета фестивала Василка Бумбарова из Бугарске.

Маска као симбол времена.
Маска је симбол позоришта.
Маска оличава сцену.
Тако је било вековима.
Данас је маска поново симбол времена.
Данас маска не представља позорницу, већ пандемију.
Данас у позоришту сви носимо маске.
Надам се да је ово привремено.
Театар је светло у тунелу!
Театар рађа нове облике!
Театар је жив!
Театар је вечан!
Театар је ЉУБАВ!

Театар на раскршћу у доба корона вируса. Ово неће бити гозба за време куге или љубав за време колере, просто данас, 7. септембра 2021. на сцени нишког Народ-ног позоришта по други пут се отвара фестивал Театар на раскршћу.

Никакви вируси, никакве заштитне маске, никакве изолације не могу да спрече онај празник који нас очекује наредних неколико дана. На Балкану сунце сија скоро 300 дана годишње. Не знам да ли је то један од разлога што је баш Грчка домовина театра. Али, у свом многовековном духовном и историјском развоју, различити народи на Балканском полуострву створили су вишеструко и богато културно позоришно наслеђе.

Политички, етнички и не на последњем месту економски фактори су последњих година на овај или онај начин удаљили на први поглед блиске националне културе и на неки начин прекинули везу међу уметницима на Балкану.

Театар је ЖИВОТ!

Поделе нису приоритет времена у коме живимо, упркос томе што све око нас тежи да нас подели. Језик театра не познаје границе. Театар је она богата палета трагања, проучавања, експеримента, која у себи спаја искуство времена, древне архетипове позоришне уметности са савременим технологијама и поступцима. Да бисмо имали могућност да на раскршћу времена, слично „неопходном“ дилетанту Трепљеву трагамо и осећамо, и данас су нам потребне „нове форме“, а исто тако и нови сусрети, сусрети са публиком, сусрети са суседима, сусрети са далеким пријатељима, сусрети са колегама.

Театар је ВРЕМЕ!

Време у коме живимо, сад и овде. Смутно, носталгично, експлозивно, али светло! А барут је привилегија Балкана! Баш као и раскршће!

И не плашите се корона вируса. Он је тренутно међу нама.

А ТЕАТАР је вечан!

Срећан други по реду Театар на раскршћу!

Василка Бумбарова
театролошкиња из Бугарске

РЕЧ КРИТИКЕ

ЧУДО СВЕТОГ ГЕОРГИЈА

копродукција
Драмско-луткарски театар „Иван Радоев“ – Плевен, Бугарска
Народно позориште Ниш, Србија
Театар „Јоан Славичи“ – Арад, Румунија

ЧУДО ВИЂЕНО

Никола Завишић је познат као редитељ бујне маште, високог нивоа креативности, дечје неспутаности, врло упућен у савремену естетику и уметност уопште, њену хибридную природу у 21. веку, што ће рећи мешање жанрова и стилова, медија... Комплименти би могли да се ређају да није једног и врло честог недостатка, невоље у рецепцији његових представа, а највише се односи на драматуршки проседе, односно недоследност, нелогичност, распојасаност у сфери онога што се универзално може назвати – наратив, или још слободније оним – шта је писац хтео да каже.

Све ово је врло уочљиво у представи „Чудо Светог Георгија“, насталој на основу текста македонског писца Русомира Богдановског, као копродукција чак три позоришта – Драмско-луткарског театра „Иван Радоев“ из Плевена (Бугарска), Народног позоришта Ниш и Театра „Јоан Славичи“ из Арада (Румунија). Полазећи од текста који почива на (псеудо)филозофским тезама о јединству свега и ничега, прожетим њу еји мистицизмом о религији као архитектури духа, представа у „реалистичком“ делу приче, а заправо некој врсти бајке за одрасле, прати јунака који убија аждаху, односно открива да испод слојева наопаких земаљских обичаја постоји један виши ред бића које предводи архангел Михаило, заговарајући – шта друго – љубав.

Све је уврнуто у овој причи, па и слојеви у којима видимо античке трагедије, народна предања, митологију... Гротеска, сатира и хумор, јача су страна представе „Чудо Светог Георгија“, обликоване да визуелно и плесно подсећа на неку врсту неоавангардног, експерименталног театра. Само, и та снага је преслаба да извуче драматургију препуну „интермеца“, својеврсне реплике сцена из „Мортал комбата“ и „Масакра моторном тестером“ учини атрактивнијим од ефектних епизодних досетки, повеже ониричне нити у једну језгровиту и смислену целину, не само за редитеља.

Игор Бурић
позоришни критичар, Нови Сад

ЛЕПРШАВОСТ И РАДОСТ ГЛУМАЧКЕ ИГРЕ

Као и свака копродукција, она у позоришту има мноштво предности, али и ништа мање мањкавости, а у међународној сарадњи позоришта, као што је у овој бајковитој трагикомедији испричано, показује и илуструје и једну и другу страну. Ипак, игра и позориште побеђују!.

Редитељ Никола Завишић, је у позоришном свијету препознат као редитељ који преферира луткарско позориште и рад за младе. У овој „Чудо Светог Георгија“, копродукцијској разиграној представи редитељ користи све позоришне алате и изразе како би дочарао ту фантастичност споља и сурову збиљу изнутра која нас све оптерећује и никога неоставља равнодушним.

Од када је човек постао свјесно биће и од када памти, имао је осјећај, али и потребу да се игра. Ритуал било које врсте и намјене примитивног човјека до савременог плеса био је у суштини игра, која је имала намјену и намјеру да учеснике у том чину ослободи свакодневнице, која је увијек и у сва времена оптерећивала и „малог“ човјека, али и стварала илузију да бар на тренутак побегне у жељену ствараност, које најчешће нема. Када су се успоставила јасна правила за ритуал, игру, плес, настала је умјетност која траје и опстаје.

Да не будемо лични, али морамо бити озбиљни и нагласити да је позоришни, умјетнички чин најспецифичнији од свих осталих у области извођачких умјетности и он у себи спаја и синкретизује много других умјетности. Премијера преставе „Чудо Светог Георгија“ можда на најсликовитији начин потврђује ову констатацију уз заључак да у једном позоришном исказу никако не може бити више других мјетности. Напротив, ако их вјешта редитељска рука, како што је то примјер са редитељем Завишићем, укомпоује, тада тај умјетнички чин редставља доживљај који мало кога оставља равнодушним.

У тој свеопштој игри од текста, истина адаптираног, до глумца, лебдеће сценографије, свјетла, музике, костима,... публика је поигравала на сваки такт и занимљива редитељска рјешења. Претешка тема постављена у ненасловљеном топониму, јасно асоцира на наше просторе Балкана и гдје се ми веома јасно препознајемо из сваке реплике и покрета. Беспашедна, крвава борба за власт ломила се преко опстајања човјека, полиса, урушавана је породица на све начине и по сваки цијену. И то траје вјекovima. Вјера, свака, а у овој представи је асоцијација јасна, истина и експлиците неизговорена, на православу вјеру и на арханђела Михајла, као највећег „праведника душа“ на оном свијету. Да ли је та гротескна игра можда дала превелики значај моћи вјере, или боље речено оних који је тумаче и народу, проповиједају, остаје сваком посјетиоцу позоришта да тумачи, али је јасно предочено, да сваки лом у једном друштву, преко ноћи, било то у овом случају вјера, има своје неслушене последице и носи далекосежне ожиљке.

Преплетене су три културе, три државе, (Бугарска, Румунија и Србија) три глумачке школе, три језика и никоме то није у препуној позоришној сали засметало. Сви су играли на свом језику и своју улогу, уклопљену у веома причљиву, лепршаву и згуснуту са метаформама и симболима позоришну причу која говори о нашим заједничким, а не сваљачким сличносима, а мање разликама која нас раздвајају.

Редитељ је поставио причу, радњу у неотерећујућем простору, са лепршавом и прозирном сценографијом, коју потписује Николај Димитров из Бугарске и веома успјешно коеспондира са представом, радњом и дочарава ту безвременост, али и трајање у сваком времену зла, похлепе, борбе за влашћу и потребе за уживањем и угрожавањем оног другог, „испод себе“. Захтјевна кореографија Андреа Гаврилију из Румуније дала је занста велики и изузетно сложени задатак сваком глумцу на сцени, који су дочаравали унутрашње и манифестационе одјеке подтекста који је нуђен у овој престави. Костими Константина Волкова из Бугарске једноставношу и јасним обиљежавањима сталежа и тока радње употпуњује компетан доживљај представе, уз значајан колорит музике Милене Апостолов из Бугарске.

Игра је показала како се можемо на луцидан начин поигравати историјом, традицијом, вјером, религијом, философијом, тотемима, музиком, игром, митовима,... а дато никоме не засмета, ада то у нама побуди размишљања, колико смо се као човек удаљили у скали напретка цивилизације од прије неколико вијекова. Јесмо, непобитна чињеница је са технологијом али сами са собом и свијетом око себе? Представа не оптерећује, није претнциозна да нуди коначна и аксиоматска рјешења за цивилизацију и човјека, оставља довољно умног простора да сагледамо традицију и прошлост, анализирамо сами себе али и да радосније корачамо у будућност, сагледавајући је са више љубави, страсти и радости. Нико нам не забрањује да сањамо, да размишљамо, да нам ова позоришна илузија буде један од каменчића за слагања властитог мозаика илузија, како би нам било боље и радосније, срећније сутра.

Ако би били сажети, можемо рећи да је ова представа, „Чудо Светог Георгија“, оставила траг и јак утисак, да је радост глумачке игре оно што позориште чини позориштем, на чему опстаје и зашто му се стално и изнова враћамо. Сада, на РАСКРШЋУ, указује нам на пут позоришта, ма шта се око нас и у нама догађало.

Проф. др Ненад Новаковић, експерт за електронске медије и менаџмент у култури, Бања Лука

РЕЧ КРИТИКЕ

ЧУДО СВЕТОГ ГЕОРГИЈА

копродукција
Драмско-луткарски театар „Иван Радоев“ – Плевен, Бугарска
Народно позориште Ниш, Србија
Театар „Јоан Славичи“ – Арад, Румунија

БАЛКАНСКА БУРЛЕСКА

Сасвим сибмолично и примерено фестивалским околностима, копродукцијском представом “Чудо светог Георгија” отворен је други “Театар на раскршћу”, позоришни догађај који презентује и сценски опредмеђује заједничке вредности балканског културног простора.

Удруженим напорима Драмско-луткарског театра “Иван Радоев” из Плевена, Театра “Јоан Славичи” из Арада и Народног позоришта Ниш добијено је синкретичко позоришно остварење настало по сценаристичком предлошку македонског аутора Русомира Богдановског у режији Николе Завишића.

Замишљено као колаж различитих наратива и јасних цитата који се гледаоцу упућују у форми новог и необичног сагледавања старих и овешталих истина које фигурирају од античког позоришта до данас, ово фарсично остварење поиграва се пажњом гледаоца чак и по цену демистификације саме игре и честог довођења ситуација до самог апсурда.

Окосница збивања, смештена у непознато време и неименовано царство (небеско или земаљско, свеједно), на сцену изводи мноштво типизираних ликова – ибијевских појава, моћних па потом свргнутих краљева и краљица, узурпатора власти, крвожедних потомака, као и обичних људи – трагикомичних посматрача. Дијаболични архангел Михајло (Дејан Лилић) обичном човеку нуди заштиту и нове могућности – рекли бисмо данас, нови поредак. Дилема постављена пред човека биће разрешена када се евегупан буде определио између бројних изазова и оног једног који га коначно чини бићем достојним живљења, а то је љубав.

Сценаристичка основа, која је еkleктичког типа, обилато користи библијске мотиве, али и тематске партитуре преузете из литературе Дантеа, Бодлера (збирка “Цвеће зла” налази се на сцени), усмеравајући игру у правцу фарсичне репетиције, пренаглашавања, указивања на радњу и неочекиваних обрта који повремено склизну у бурлеску, доводећи сценски приказ до ћорсокака из кога се излази по заповести глумца на сцени, а не по драматуршком диктату или логици радње.

У овој представи, поред необичних костимографских решења (Константин Влков), пажњу побуђује и занимљива кореографија коју потписује Андреа Гаврилиу из Румуније. Прилежно и са пуно енергије, глумачки задатак обавили су бугарски, румунски и глумци из Србије, постижући зачудан ефекат фузијом три различита језика на сцени. Уколико виђену представу ипак препознамо као једну фриволну хумореску, зачињену вечним балканским темама, обједињавањем три различите језичке осећајности у једну мисаону и идејну целину остварена је основна интенција – да након свих одлагања и изазова, Други фестивал културних истости, различитости и многострукости театра коначно може да почне.

Дејан Петковић, позоришни критичар, Ниш

НА ГРАНИЦИ СМЕШНОГ И СТРАШНОГ

Три су театра са балканског културног простора („Иван Радоев“ из Плевена, румунски Јоан Славичи“ из Арада и Народно позориште Ниш) удружила своје глумачке и остале уметничке ресурсе у креирању специфичног и комплексног позоришног пројекта Николе Завишића Чудо светог Ђорђа који је настао према мотивима драме Русомира Богдановског. Актуелност ове параболе о животу и моћи, силама небеским и земаљским, написане пре педесет година ни данас не јењава. Фантастиком народних бајки и легенди и митова, Богдановски је заокупљен и као драмски писац и као истраживач.

Његова драмска дела инспирисаним фолкористиком и митовима готово увек су оплемењена иронијом и сатиром и тако обликована у специфичан драмски поджанр у савременој македонској драми. Ова фантастична трагикомедија издана је богате балканске етно-традиције, посебно наглашене фолклорне драматике. Свети Ђорђе овде је симбол изгубљености, манипулације, изгубљеног па поново траженог идентитета. Гротескна игра се одвија у неком безименом краљевству, у којем се води константна борба за власт, како би се народ држао у потпуној послушности (отуд и мотивисани и поступак цитатности од Жаријевог Краља Ибија и других уметака из литературе до чувене Змај Јовине наивне песмице).

Завишићев редитељски концепт заснован на граници смешног и страшног, био би, чини се, уметнички учинковитији и убојитији, да је безимено краљевство именовао, да га је временски контекстуализовао. Додуше, модеран, духовит, забаван, монтитајтоновски апсурдни хумор, у заједничкој теми за Балкан, потиртавајући више пута апострофирану мисао “крв смо иста, крв је крв” и овако конципиран функционише, али би гледаоцу оставио мање простора за чуђење и недоумице.

Покретачка снага ове представе јесу ситуациона комика и досетке, а нарочито у оним фрагментима када актери представе (Асен Данков, Антони Пенев, Бориса Сарафова, Надја Керанова, Марина Пали Стефан Догару, Драгиша Вељковић, Драгана Јовановић, Марко Павловски а пре свих, Дејан Лилић) користе метатеатарским средствима и театра у театра и тиме придобијају симатије гледалишта.

Музика, која је дело Милена Апостолова, снажна, динамична, настала преобликовањем фолклорне музичке потке, додала је вредност овом занимљивој позоришној бајци, и условила маштовит сценски покрет. Сценографски прилично једнолично решен простор учињен је раскошнијим и бајковитим рафинираном игром светла.

Проф. др Миливоје Млађеновић, писац и театролог, Сомбор

**ПРЕМИЈЕРНИМ ИЗВОЂЕЊЕМ КОМАДА „ЧУДО СВЕТОГ ГЕОРГИЈА“
ПОЧЕО 2. ФЕСТИВАЛ ДРАМЕ И ПОЗОРИШТА „ТЕАТАР НА РАСКРШЋУ“**

Комад „Чудо светог Георгија“ премијерно је изведен 7. септембра на отварању 2. Фестивала драме и позоришта балканског културног простора „Театар на раскршћу“.

Представа је урађена према мотивима драме Русомира Богдановског, а у копродукцији три театра из Бугарске, Румуније и Србије.

„ЧУДО СВЕТОГ ГЕОРГИЈА“

Копродукција:

Драмско-луткарски театар „Иван Радоев“ – Плевен, Бугарска
Народно позориште Ниш, Србија

Театар „Јоан Славичи“ – Арад, Румунија

Адаптација и режија – НИКОЛА ЗАВИШИЋ (Србија)

Превод на бугарски – СВЕТЛАНА АТАНАСОВА

Асистент редитеља – КАЛИНА ЕНЧЕВА (Бугарска)

Драматург – АНДРЕЈ ФИЛИПОВ (Бугарска)

Сценографија и анимација – НИКОЛАЈ ДИМИТРОВ НАД (Бугарска)

Костим – КОНСТАНТИН ВЛКОВ (Бугарска)

Музика – МИЛЕН АПОСТОЛОВ (Бугарска)

Кореографија – АНДРЕА ГАВРИЛИЈУ (Румунија)

ИГРАЈУ:

Драмско-луткарски театар „Иван Радоев“ – Плевен:
АСЕН ДАНКОВ
АНТОНИ ПЕНЕВ
БОРИСА САРАФОВА
НАДЈА КЕРАНОВА

Народно позориште Ниш:
ДРАГИША ВЕЉКОВИЋ
ДРАГАНА ЈОВАНОВИЋ
МАРКО ПАВЛОВСКИ

Театар „Јоан Славичи“ – Арад:
МАРИНА ПАЛИ
СТЕФАН ДОГАРУ

Специјални гост:
ДЕЈАН ЛИЛИЋ, Драмски театар – Скопље, Северна Македонија

РЕЧ РЕДИТЕЉА

Чудо Светог Георгија је фантастична трагикомедија македонског писца Русомира Богдановског, која се на духовит, апсурдан и забаван начин бави заједничким темама за све народе Балкана: сталним ратовима, суровим убиствима владара, злоупотребом религије и променом вере.

Ова гротескна игра се дешава у једном безименом царству (можда негде на Балкану), где се води вечита борба за власт, а народ се држи у потпуној покорности кроз злоупотребу и манипулацију вером.

Али шта се деси када анђели, предвођени архангелом Михаилом, понуде владару да се одрекне старих паганских веровања и прими једну нову религију (која необично подсећа на хришћанску).

Може ли цело једно царство преко ноћи да промени веру? Шта је цена такве промене?

Три балканске нације: Бугари, Румуни и Срби ће се представити преко својих уметника у овом јединственом позоришном искуству пуном ритма, хумора и љубави.

Да, љубави, која ипак остаје да лебди над свим ликовима и ситуацијама као једино преостало оружје добра у борби против глупости, таме и зла.

Никола Завишић

По тексту Наташе Рајковић *Прозор***“ЗА САДА ЈЕ СВЕ ОК”**

ауторски пројекат Наташе Рајковић, Снежане Тришић и глумаца представе

Режија: СНЕЖАНА ТРИШИЋ

сценографија Снежана Тришић, костим Милица Грбић
 Комазец, музика: Ирена Поповић, сценски говор Ђорђе
 Марковић, избор музике Биљана Николић, Дејан Тончић, Бојан
 Вељовић и Никола Ракић

Играју: Биљана Николић, Дејан Тончић, Бојан Вељовић,
 Никола Ракић

РЕЧ РЕДИТЕЉКЕ

Ова представа је настала као последица интроспекције ауторског тима и глумаца. Сагледали смо старе, познате обрасце живота, односа, понашања у новим околностима које су нас задесиле.

Нова ситуација изазвана пандемијом може се посматрати као криза, али и као шанса. Кризна ситуација у позоришту и драми најчешће је највећи потенцијал представе, јер криза захтева напор, превазилажење, трагање за решењима, одлуке, промене и борбу. У кризној ситуацији непогрешиво откривамо ко је ко, у њој се лик разоткрива, отвара и гради, на сцени као и у животу.

У овој представи ликови на сцени саткани су од фрагмената наших прича, искустава, осећања. Уградили смо неки део себе, наших односа, ситуација, дијагноза, ограничења, жеља или страхова. После дуго времена, у овој режији бавила сам се свакодневицом и интимом, ту нема историјских ликова или историјских и политичких преврата или филозофских питања, овде се лична и друштвена драма догађа док се спремамо да кренемо од куће на посао. А ако је тај посао у болници, отварају се бројна етичка питања, али и веома сложен однос према болести, међуљудским професионалним и интимним односима.

Бавили смо се односима који су оболели и на неки начин су се заглавили, испразнили, уморили, као и односима који су утемељени на неправди. Болест је често последица неразрешених траума и проблема, неке излаз, а неком оружје и средство манипулације. У средишту приче је Милена, главна медицинска сестра са одељења за ортопедију и њен муж, затим шеф на послу и пацијент кога упознаје у болници. Е сад, да ли су то баш ти ликови или смо то ми, или су то глумци на сцени?

Чије снове они сањају и да ли су ти снови њихова прибежишта, или наши тајни светови? Тешко би било разјаснити и поставити тачне границе и дијагнозе, јер када се ради о љубави, ту нема праве дијагнозе, вакцине или лека.

Снежана ТРИШИЋ

РЕЧ АУТОРА

Неправду људи најчешће наводе као нешто што највише не воле и што их највише боли, и није то чудно јер она је тешка и тешко пада на људске животе и кад је мала, и кад је пролазна, па чак и онда кад се није свалила на нас, па и онда када нам се само причињава.

Ствар је у томе да тежина неправде нема везе с њеном величином, она је увијек тешка и тешко пада, па онда криви и искривљава наше кости, наше мисли, наше осећаје и чини нас тежима него што јесмо.

Тешкима самим себи, претешким другима. И тако троми и сами вучемо ноге кроз своје животе и све нам је теже са себе збацити то бреме, чини нам се да не можемо ништа, а можемо, о неправди увијек можемо говорити, против ње се увијек можемо борити, нешто понекад можемо и учинити, а некада је можемо и истрпити, чак и опростити, ако је случајна, Једино што с неправдом никада не смијемо радити то је постати и сами неправедни, и то Милена зна.

Наташа РАЈКОВИЋ

САВЕТ ФЕСТИВАЛА

др Душко Љуштина - менаџер у култури (Загреб, Хрватска)
Василка Бумбарова - театролошкиња (Софија, Бугарска)
Милош Латиновић - драмски писац и књижевник (Београд, Србија)
мр Дејан Лилић - првак Драмског театра (Скопље, Северна Македонија)
др Мирослав Радоњић - театролог (Нови Сад, Србија)
Драгана Сотировски - туризмолошкиња, градоначелница Ниша
мр Спасоје Ж. Миловановић - театролог, управник Народног позоришта Ниш

КОСЕЛЕКТОРИ ФЕСТИВАЛА

проф. др Влатко Илић
мр Спасоје Ж. Миловановић

СТРУЧНИ ЖИРИ

Миа Беговић, глумица, Загреб
Катарина Коцевска, глумица и драмска списатељица, Скопље
Богдан Костеа, глумац и редитељ, Арад
Бранислав Жага Мићуновић, редитељ, Подгорица
Владо Керошевић, глумац и професор, Тузла

ОКРУГЛИ СТО КРИТИКЕ**МОДЕРАТОРИ ОКРУГЛОГ СТОЛА КРИТИКЕ**

Бојан Муњин,
новинар и позоришни критичар, Загреб
Оливера Милошевић,
новинарка и театролошкиња, Београд

КРИТИЧАРИ

Проф. др Миливоје Млађеновић,
писац и театролог, Сомбор
Проф. др Ненад Новаковић,
експерт за електронске медије
и менаџмент у култури, Бања Лука
Игор Бурић,
позоришни критичар, Нови Сад
Дејан Петковић,
позоришни критичар, Ниш

ЖИРИ НОВИНАРА

Борка Требјешанин, Политика
Тања Мијовић, РТС 3, Београд
Татјана Њежић, Блиц, Београд
Миљана Николић, РТВ Белама Ниш
Лидија Георгијев, РТС, дописништво Ниш

НАГРАДЕ

Награда за најбољу представу – 1 награда;
Награда за режију – 1 награда;
Награда за глумачко остварење: 4 награде;
најбоља женска улога – 1 награда;
најбоља мушка улога – 1 награда;
награда за најбољу младу глумицу – 1 награда;
награда за најбољег младог глумца – 1 награда;
Награда за сценографско остварење – 1 награда;
Награда за костимографско остварење – 1 награда;
Награда за оригиналну сценску музику – 1 награда;
Награда за сценски покрет – 1 награда;
Награда округлог стола критике – 1 награда;
Специјална награда – 1 награда;
Награда жирија новинара – 1 награда

ТЕАТАР НА РАСКРШЋУ

2. Фестивал драме и позоришта балканског културног

ОСНИВАЧ ФЕСТИВАЛА

ПОКРОВИТЕЉ ФЕСТИВАЛА

Град Ниш

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ НИШ

Народно позориште Ниш

Председник Републике Србије

Издавач: Народно позориште Ниш

За издавача: Спасоје Ж.Миловановић

Редакција: Миљана Николић, Бранка Ранђеловић, Јована Станковић, Михаило Ивањац

Фото: Владан Дамњановић

Тираж: 50 примерака

Штампа: Boom basic doo, Niš

Народно позориште Ниш

Синђелићев трг бб, 18.000 Ниш, Србија

Веб сајт: www.narodnopozeristenis.rs

Фејсбук страница: <https://www.facebook.com/NiskoNarodnoPozoriste/>

E-mail: npnis@narodnopozeristenis.rs

direktor@narodnopozeristenis.rs

uprava@narodnopozeristenis.rs

marketing@narodnopozeristenis.rs

ПРИЈАТЕЉИ ФЕСТИВАЛА

Соса-Соса НВС
Srbija

VESPA BAR

NEW CITY
-HOTEL & RESTAURANT-

VODAVODA

ПАРКИНГ СЕРВИС НИШ
да увек има слободног места

МЛАДИ
АМБАСАДОРИ

STATUS
VINARIJA

GORKI
LIST
jedini pravi...

МЕДИЈСКИ ПАРТНЕРИ ФЕСТИВАЛА

Радио са којим слеповима

CITYGUIDE

